

Sygn. akt II CSK 90/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku Zakładu Wodociągów i Kanalizacji Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przy uczestnictwie Z.S. i W.W-S.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca [...]/16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty tego postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania W.W.–S. i Z.S. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13 czerwca 2017 r., w którym zmieniono postanowienie z dnia 16 lutego 2016 r. i stwierdzono zasiedzenie na rzecz wnioskodawcy służebności przesyłu oraz oddalono w części apelację uczestników. Apelacja ta została wniesiona od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 16 lutego 2016 r.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego (pkt 3 skargi). Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdzili, że w rozpoznawanej sprawie o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu wystąpiło istotne zagadnienie prawne, które zostało przedstawione w pkt 4 skargi (s. 2) i szerzej wmotywowane na s. 3 i 4 skargi.

Skarżący domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia w zaskarżonym zakresie, tj. w części stwierdzającej zasiedzenie przez wnioskodawcę służebności przesyłu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnień postanowień obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także treść odpowiedzi na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu, nie występuje – wbrew stanowisku skarżących – istotne zagadnienie prawne, wskazane w pkt 4 skargi. Treść i skutki prawne porozumienia z dnia 15 marca 2008 r., zawartego między ówczesnym właścicielem spornej nieruchomości nr [...] (R.W.) i wnioskodawcą, mogą być oceniane w świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez Sądy meriti (k. 204 - 205 akt sprawy). Opis treści tego Porozumienia znalazł się w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 16 lutego 2016 r. (k. 784 akt sprawy, t. II) i w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia z dnia 13 czerwca 2017 r. (k. 878 – 879 akt sprawy, t. V).

W „Porozumieniu” tym ówczesny właściciel nieruchomości nr [...] R.W. uzyskał od kontrahenta (Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji – spółki z o.o.)

uprawnienie do dysponowania wskazanymi w „Porozumieniu” nieruchomościami tego Przedsiębiorstwa na cele budowlane związane z wykonaniem przyłącza energetycznego. Zobowiązał się natomiast wobec tego Przedsiębiorstwa (wnioskodawcy w obecnej sprawie) do ustanowienia użytkowania nieruchomości nr [...] w zakresie obejmującym korzystanie z urządzeń infrastruktury technicznej, wchodzących w skład przedsiębiorstwa wnioskodawcy i znajdujących się na tej nieruchomości. Właściciel działki nr [...] zobowiązał się także do zdemontowania we własnym zakresie istniejących na terenie działki słupów energetycznych i jednocześnie do posadowienia na tej działce (w innym miejscu) nowych, dostarczonych przez wnioskodawcę, słupów oraz do założenia na nich przewodów energetycznych stanowiących odcinki linii napowietrznej, która przebiega nad działką.

W ocenie Sądu Najwyższego, Sądy meriti prawidłowo przyjęły sens prawny i skutki prawne tej – jak się okazało – ostatecznie niewykonanej umowy (s. 18 – 19 uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego, k. 798 – 799 akt sprawy; s. 10 uzasadnienie zaskarżonego postanowienia, k. 881 v i 882 akt sprawy). Nie można bowiem twierdzić, że w wyniku zawarcia Porozumienia z dnia 15 marca 2008 r. doszło do przerwania biegu przedawnienia zasiedzenia (art. 175). Należy podzielić stanowisko skarżącego, że na pewno nie chodziło w omawianym „Porozumieniu” o „uznanie długu” (obligacyjnego), o którym wspomniano w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego. Nie można także twierdzić – jak wywodzi skarżący – że doszło jednak do „uznania roszczenia o wydanie nieruchomości”. Takie roszczenie nie było przez właściciela zgłaszane wprost ani implicite, na co wskazuje treść „Porozumienia”. Obejmowało ono przede wszystkim zmianę lokalizacji urządzeń przesyłowych przez właściciela gruntu, uzyskanie przez właściciela uprawnienia do dysponowania wskazanymi w umowie nieruchomościami Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji, a także zobowiązanie się właściciela do obciążenia nieruchomości nr [...] prawem użytkowania. Sądy meriti trafnie zauważyły, że wnioskodawca nie zobowiązał się do usunięcia z działki nr [...] urządzeń infrastruktury przesyłowej, ani też nie twierdził, że nie miał (w chwili Porozumienia) tytułu prawnego do eksploatowanych przez siebie urządzeń infrastruktury przesyłowej. Nie sposób zatem twierdzić, że

między kontrahentami doszło do uznania roszczenia o wydanie nieruchomości (art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c.) wyraźnie i jednoznacznie. Wskazane „Porozumienie” służyło bowiem innemu celowi prawnemu i gospodarczemu.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestników postępowania do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do postanowienia art. 520 § 1 k.p.c.

aj

ał